

Tříbarevný Parsifal GUIDO KELLER:

ARGONAUT BEZ MÍRU

od Giorgia Violy

Pobřeží řeky Piave: listopad 1917

Hluboká rána protilehlých zákopů se táhne nepřetržitě po měsíčním horizontu plném kráterů, zázry ostnatého drátu a smrtí!

Cílem bylo povzbudit naše jednotky tím, že se na obloze objevily tříbarevné kokardy a demoralizovat nepřítele drsnými leteckými manévry a kuberecovým ostřelováním.

Letci se naučili rozpoznávat osobní symboly leteckých es, namalované na trupech jejich letadel SPAD VII... vpínající se koník Baracca, lebka se zkřížtenými holeněmi kostmi Fulca z Kalábrie, sova Ferruccia Ranza!

Letecký klaun

Už není třeba čekat na přelet konkrétního letounu, aby bylo možné zahlédnout a rozpoznat barvy a kokardy; již při přiblížení italští vojáci i protivní rakouští pěšáci tuší, že se jedná o „srdcového esa", nejnebezpečnějšího a nejšílenějšího leteckého klauna, Guida Kellera!

Nepřítel zahlédne v pilotní kabině šarlatový fez s nepřiměřeně dlouhou šňůrkou, na které ve větru vlaje velká modrá mašle, místo kožené letecké přilby, kterou běžně nosí všichni piloti ve vzduchu.

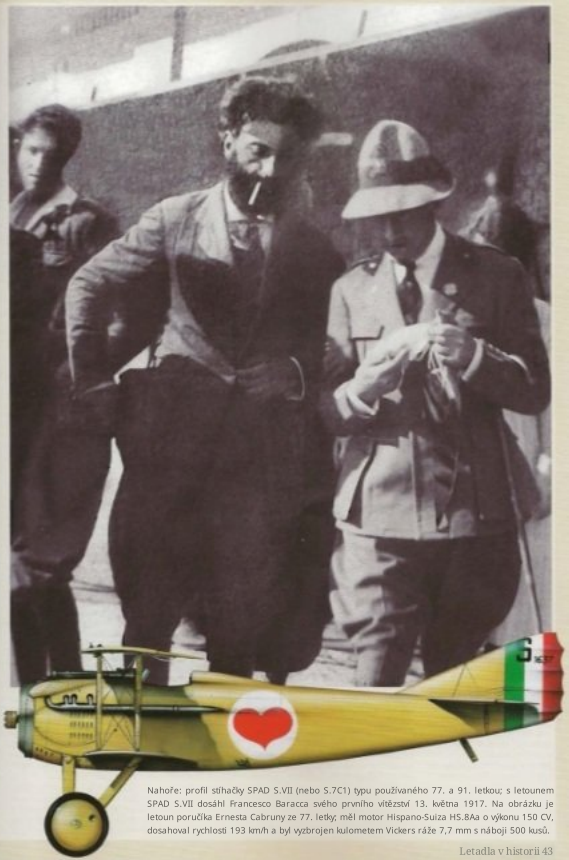
Keller provádí akrobatické manévry nad
válečnou frontou, přičemž drží mezi nohama lidskou lebku sebranou na bojištích jako morbidní amulet v boji s asudem a přelétá nad nepřátelskými zákopy vzdoruje dělostřelectvu i puškám a mává s ní na znamení posměchu a výsměšné výzvy vůči vyčerpaným habsburským vojákům.

Muž činu

Guido Keller z rodu baronů von Keller se narodil v Miláně 6. února 1892. V rodině textilních průmyslníků švýcarského původu z kantonu Ticino/Tessin, který se v 18. století přestěhoval do Lombardie. Kolín s tím odmítal, že by se jeho syn stal textilním magnátem, a tak se od mládí rebelsky postihu a nesnášel s buržoazními konvencemi té doby, které byly ve společnosti té doby obzvláště přísné. Na přání rodiny byl Guido poslán do internátní školy v Německu, kde se měl stát „mužem", s cílem vyrůst z něj „skutečná bohaprotřeba" člověka, který bude dodržovat pravidla života obvyklá mezi jeho vrstevníky. Výsledek byl dalekých. Keller se rozhodl vzbouřit a po bouřlivém a dalekých dospělých, že nejprve přitahoval

vznikajícího leteckého světa. V roce 1915, jako podporučík ženijního sboru, s vynikajícími výsledky získal civilní letecký průkaz v klubu civilního leteckého praporu na letišti Mirafiori, které tehdy vedl pilotkomík Vittorio Cordero di Muscuzemolo, a získal oprávnění k pilotování letadel Blériot a Farman. V praxi prokázal přirozený talent stát se odvážným letcem. Po období dalšího výcviku na letišti Malpensa byl podporučík Guido Keller přidělen k velení 3. letky Aviatik B1 na letišti ve Veroně, která měla za úkol

Vlevo od titulku: Guido Keller byl přinejmenším nekonformní osobnost, která, stejně jako mnozí jiní v té době, podlehla kouzlu létání. V roce 1915, když sloužil v Královské armádě, získal pilotní průkaz. Jako poručík ženijního vojska působil v 73. a 91. letce. Na vedlejší stránce: Keller se zúčastnil výpravy do Fiume s Gabriele D'Annunziem (na fotografii vpravo,) a později se přidal k fašismu, zůstal však individualistou.

Nahoře: profil stíhačky SPAD S.VII (nebo S.7C1) typu používaného 77. a 91. letkou; s letounem SPAD S.VII dosáhl Francesco Baracca svého prvního vítězství 13. května 1917. Na obrázku je letoun poručíka Ernesta Cabruny ze 77. letky; měl motor Hispano-Suiza HS.8Aa o výkonu 150 CV, dosahoval rychlosti 193 km/h a byl vyzbrojen kulometem Vickers ráže 7,7 mm s náboji 500 kusů.

Nahoře vlevo: uprostřed fotografie Fulco Ruffo di Calabria a Guido Keller nesou rakev s tělem „esa es" Francesca Baraccy, sestřeleného nad Montellem. Dole: intenzivní výraz Kellera, postavy vždy „nad rámec", představitele své doby.

při obraně města Verona před častými útoky rakouských bombardérů.
Keller se vyznamenal svou statečností, a to i přesto, že pilotoval letadlo německého původu s velmi skromnými technickými parametry. Během nouzového výletu za soumraku byl omylem zaměněn za nepřátelské letadlo italským hydroplánem, který vzlétl ze základny v Desenzanu. Ten kvůli tmě nerozeznal italské kokardy na Kellerově letadle a rozhodným způsobem na něj zaútočil, což donutilo našeho pilota, aby se s námahou vymanil z útoku pomocí složitých manévrů.
Po návratu na zem Keller zdůvodnil poškození letadla tvrzením, že došlo ke střetu s nepřítelem, jen aby zakryl chybný odhad pilota z Corazzoniho jednotky. Tento ušlechtilý postoj naznačuje rysy rytířské a rozhodně výjimečné osobnosti.

Estét

Již samotný Kellerův vzhled působil na jeho protějšky silným dojmem: vždy rozcuchané a neupravené černé vlasy husty černý vous jako u františkánského mnicha, pronikavý a zkoumavý pohled podtržený velmi černýma a pohyblivýma očima. Guido Keller v sobě spojoval všechny rysy společenského inovátora, jakéhosi předzvěstného rebelanta, který vždy „překračoval hranice". Jako kritik vojenských předpisů a zastánce naturismu rád trávil svůj volný čas v jeskyni nebo odpočíval na stromě v adamovském oděvu a opaloval se ve společnosti

Šedé peří orla, kterého vycvičil jako domácího ptáka, a recitoval verše svých oblíbených básníků, Lopardiho a Shakespeara, jejichž díla znal nazpaměť. Jeho způsob létání se vyznačoval silným extatickým nábojem: nezřídka zapomínal na úkol, který měl splnit, a zdržoval se v volném letu, těsně míjel buky květin a skalních stěn, a následoval své duchovní vjemy; nepohrdal pak ani přistáním na kouzelných místech, aby si vychutnal čaj se sušenkami z rafinované cestovní soupravy kterou měl vždy uloženou na palubě svého letounu a vybavenou vším, co

Po službě v letecké eskadře získal Guido Keller v prosinci 1916 pilotní průkaz

Na stíhačce Nieuport, nejprve na dvoumístném modelu, poté na následujícím jednomístném, vyrobeném na francouzskou licenci firmou Macchi z Varese pod přezdívkou „Bebè".
Následně, v únoru 1917, byl pilot zařazen k 89. stíhací letce, kde se vždy vyznačoval svými schopnostmi odvážného letce a osobností výstřední a ikonoklastické.
V květnu 1917 se stala protagonistkou kurióziní události: vzlétla sama ve svém letadle na volnou stíhací misi, překročila frontovou linii a provedla se svým letadlem nízký průlet nad nepřátelským letištěm. Jeho rychlé manévry vzbudily zvědavost rakouských pilotů, kteří se shromáždili s nosy vzhůru, aby se pokusili pochopit záměry osamělého italského pilota. Keller nechal

z letadla kovové pouzdro přivázané třírarevnou stuhou, obsahující výzvu k souboji. Jednalo se o letecký souboj, který se měl odehrát následujícího rána nad letištěm: výzva určená nejlepšímu pilotovi protivníka. Podmínky tohoto souboje předepisovaly letecký souboj bez použití palubních zbraní; vítězství by získal ten pilot, kterému by se podařilo dostat se za soupeře. Následujícího dne se Guido Keller dostavil přesně na letiště a našel tam svého vybraného soupeře, který již čekal ve vzduchu.

Letoun již byl ve vzduchu a přistával. Výsledek souboje případ našemu pilotovi, kterého poté rytířsky doprovodila k italským liniím hlídka protivníků, což bylo neobvykle gesto. Keller se totiž již jevil jako jeden z nejzkušenějších es našeho letectva. 1. listopadu 1917, uprostřed tragického ústupu z Caporetta, byl převelen k 91. letce Baracca, kde potvrdil své dosavadní letecké schopnosti.
Zkrátka, jeho lidské kvality byly poněkud výstřední, mu vynesly upřímnou náklonnost pilotů letky Keller byl člověk s

Nekonečná štědrost, díky níž byl schopen diskrétně a s úctou podporovat celé rodiny civilistů. Stávalo se, že jednoho dne měl v kapse peníze a proměnil se v velkorysého dobrodince, zatímco druhý den neměl ani mínci na kávu. Jeho kolegové si chodili vyzvedávat jeho měsíční plat, aby jej pak rozdělovali příjemci v malých denních splátkách.

19. června 1918

V nejnapjatější den poslední rakouské ofenzívy na Piave Baraccova letka neúnavně operovala na podporu pozemních jednotek ve zoufalé snaze zastavit nepřátelské útoky. Nízko letící nepřátelská letadla byla neustále ostřelována všemi druhy střelných zbraní. Večer 19. června se Francesco Baracca nevrátil na základnu. Guido Keller opakovaně přelétával nad frontovou linií až do hluboké noci v marné snaze zahlédnout letadlo svého milovaného velitele.

Baraccovo letadlo bylo nakonec nalezeno teprve o 5 dní později na jižním svahu Montella, nedaleko od opatství v Nervese.
Bezvládné tělo hrdiny mělo jediné střelnou ránu v hlavě, pravděpodobně způsobenou náhodným výstřelem nepřátelského pěšáka! Guido Keller patřil mezi ty, kteří doprovázeli rakev Francesca Baraccy až k místu pohřbu.
Několik dní před koncem konfliktu, Keller, v oata

k záchraně. Než zvrátí vědomí, Guido Keller dodal: „Zpátky! Nasbírejte větve a udělejte mi lodˇku."
Pilot byl nejprve ošetřen v nemocnici v Codogè a poté převezen do vojenské nemocnice v Saticu, odkud byl následně osvobozen italskými jednotkami po vítězné bitvě u Vittorio Veneto, která znamenala porážku Rakouska a byla poté stvrzena příměřím podepsaným ve Villa Giusti 3. listopadu 1918.

O Fiaame o morte

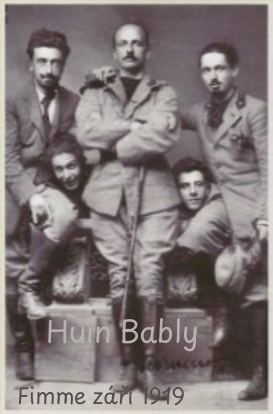
V návaznosti na pařížská mírová jednání bylo stanoveno okamžité připojení Trenta a Terstu k Itálii, avšak geopolitický osud Dalmácie a města Fiume zůstal nevyřešen, přičemž tento osud nebyl definován ani v dohodách z Lon-

Mezi dvěma stránkami: důstojnící-piloti 91. letky: Guido Keller je uprostřed, v pozadí, za Francescem Baraccou. Nahoře D'Annunziova rota ve Fiume, v různorodých uniformách. Vlevo: Gabriele D'Annunzio v uniformě důstojníka Královské armády.

z roku 1915, která stvrdila spojenectví proti Ústřednímu mocnostem.

Připojení Dalmácie a Fiume k Itálii se setkalo s obzvláště silným odporem ze strany americké vlády a prezidenta Wilsona. To v zemi vyvolalo lidové povstání, které Gabriele D'Annunzio označil jako „zmrzačené vítězství". V reakci na podřízený postoj vlády v jejímž čele stál Vittorio Emanuele III., vyrazilo 12. března 1919 pod vedením samotného D'Annunzia tisíc legionářů na dobytí Fiume a založilo „Regentskou radu Carnara", která se proměnila v neobvyklý politický a existenční experiment s naprosto inovativní formou státu.

Po boku básníka-vojáka stál od samého počátku Guido Keller, který byl jmenován „aktivním tajemníkem" a vedoucím U.C.M. V praxi byl Keller tvůrcem a vykonavatelem všech těch misí, jejichž úkolem bylo získávat materiál, potraviny a zbraně pomocí akcí, které byly skutečným pirátstvím, a také organizoval „diputeria", tedy oddíl arditů, který tvořil osobní stráž Vateho.

Vlevo: poněkud žertovný portrét, na kterém je Keller zachycen s Marinettim (otojícím uprostřed) a dalšími „legionáři". Fotografie byla pořízena ve Fiume v září 1919 během „Regentské vlády v Carnaru".

Fiume představuje skutečné zlešnění představivosti v moci, což byl koncept, k němuž se pak v roce 1968 znovu silně navázalo. Považovat fiumskou zkušenost za reakční návrat k minulosti je samo o sobě zavádějící: „Cumanská charta" – ústava vypracovaná poslancem Alcestem De Ambrisem a předložená obyvatelům Fiume D'Annunziem 30. srpna 1920 – obsahuje články hluboce liberálního charakteru týkající se všeobecného volebního práva, nutnosti sekulárního veřejného školství, záruky úplné svobody tisku a sdružování v odborech a dokonce i zavedení rozvodů.

V tomto období se mezi legionáři rozšířilo masivní užívání kokainu. „Slenného práškur", jak jej nazval D'Aurizio, a také rozšířená bisexualita, inspirovaná zvyky starověkých Řeků. V tomto hlubce inovativním prostředí představoval Keller tu nejtransgresivnější duši.

Spolu se svým přítelem, spisovatelem Giovanim Cerrusem, založil Guido Keller svobodné sdružení „Yoga" – Unie svobodných duchů usilujících o dokonalost, otevřenou uctívání jakékoli tvůrčí transgrese v smyslu

di costume e pensiero, il cui emblema era una svastica simbolo magico e religioso di buon auspicio in molte antiche civiltà, successivamente adottata nella sua forma rovesciata dal movimento nazista di Adolf Hitler. Durante il periodo fiumano, Guido Keller concepì un'azione audace di protesta in risposta al Trattato di Rapallo, in cui il governo italiano stabiliva per Fiume lo status di stato libero a sovranità extra-italiana, come a suo tempo spettrato nella cosiddetta linea Wilson. L'aviatore partì il mattino del 14 novembre dal campo di Grobnico a bordo di uno SVA. In tarda mattinata si presentò in volo sulla capitale, lanciò un omaggio floreale sul Vaticano, in onore di San Francesco d'Assisi, e sul Quirinale, in omaggio alla regina e al popolo italiano, poi si diresse senza indugio sulla verticale di Montecitorio, sul quale lanciò un pitale smaltato con un'iscrizione di scoffa rossa, in spregio al Parlamento, reo di aver avallato la pace di Rapallo.

Durante il volo di ritorno, una tempesta costrinse Keller a un atterraggio di fortuna nelle

Bez úhony vystoupil z letadla a jednou z

směrnou do hlavního města. V roce 1923 se vrátí do koncentračního tábora v Dachau, kde po určitou dobu působí jako lékařský asistent na italském velvyslanectví v Berlíně. V roce 1924, poté co se vrátí k půlční činnosti, odjel na výcvik do letecké školy v Lidmani, aby krátce poté postoupil jeho kmenům, které se staraly proti rugiaderské vládě. Poté, co nepřátelské letadlo zahlédl, se vydal na jeho pronásledování a zahájil palbu z kulometu, aniž by si uvědomil, že je jeho vlastní. Nikdy nepochopil, proč se jeho přítel Keller rozhodl zemřít takovým způsobem. Je pravděpodobné, že Keller, který se nikdy nedokázal přizpůsobit uprostřed prožil, ale byl okamžitě odkázán odkázán odhodlaným bojovníky, kteří ho zahlil. Jeho smrt byla tak tragická, že odkázení a arabský letec, jeden z nejlepších pilotů byly nalezeny až po mnoha letech. Jeho spolubojovníci, kteří ho následovali, byli zabiti. Po návratu do Itálie se Guido Keller vydal na dlouhou kariéru dopravního pilota, která ho zavedla do Jižní i Severní Ameriky, kde letal pro společnosti United Airlines, Pan Am a TWA. Trpěl při hledání zlata.

LET FÉNICE

JAK MACCHI ZNOVU VZLETĚL S VELTRO

od Daniele Lembo

V dubnu 1977 vznikl díky spolupráci mezi leteckou firmou Macchi a italským vojenským letectvem významný program: uvést do letuschopného stavu jeden ze tří exemplářů letounu Macchi 205, které se v Itálii ještě zachovaly. Projekt, který vzniklý přímo ve firmě Macchi a který nadchl Dr. Fabrizia Foresia, generálního ředitele společnosti, se následně rozšířil i na velení letectva.

Nápad vidět znovu létat jedno z nejkrásnějších stvoření italského leteckého průmyslu

, všechny fascinovala, ale nebylo to snadné, protože exemplář, které se na italském území ještě nacházely byly sice konstrukčně nepoškozené, ale pouze zdánlivě kompletní, a proto ne všechny byly vhodné pro použití v tomto ambiciózním projektu.

Nahoře: hlavní zkušební pilot společnosti Aermacchi Franco Bonazzi. Nad titulkem: letoun Aermacchi C.205V Veltro, jemuž byla přiřazena identita letounu Serie III MM.92214, který 6. října 1943 shazoval propagandistické letáky na hlavní město okupované německými silami. Ve skutečnosti se jednalo o letoun C.202A SCB Folgore Serie XII.